



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **D. T. M.**, st. přísl. Vietnam, nar. X, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, Hanoj, 13 Chu Van An, Vietnam, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 9. 1. 2017 domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřovala v tom, že jí byl dne 9. 11. 2016 odepřen vstup na Zastupitelský úřad České republiky v Hanoji. V samotné žalobě označila jako žalovaného č. 1 Ministerstvo zahraničních věcí, jako žalovaného č. 2 Velvyslanectví České republiky v Hanoji.

Žalobkyně ke skutkovým okolnostem případu v žalobě uvedla, že po poradě se svým právním zástupcem se rozhodla pro podání a získání povolení k dlouhodobému

pobyty dle § 42a zákona č. 326/1999 Sb. Žalobkyně je právně neznalou cizinkou, která neovládá literu zákona o pobytu cizinců, a proto za účelem podání žádosti požádala svého právního zástupce, aby jí poskytl právní zastoupení. Jelikož žalobkyně předpokládala, že s podáním žádosti budou spojeny komplikace, rozhodla se podat žádost dne 8. 11. 2016 prostřednictvím datové schránky, a to ještě před samotnou návštěvou zastupitelského úřadu. V průvodním dopise k podané žádosti uvedla, že podání potvrdí osobně ve lhůtě 5 dnů v souladu s § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Z důvodu právní opatrnosti zaslala spolu s žádostí o pobytové oprávnění rovněž žádost o upuštění od povinnosti osobní účasti ve smyslu § 169 odst. 16 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb. Dne 9. 11. 2016 se žalobkyně spolu s právním zástupcem (v substituci za Mgr. Petra Václavka, advokáta, se celého úkonu účastnil advokátní koncipient Mgr. M. E.) osobně dostavila před zastupitelský úřad. Právnímu zástupci byl umožněn vstup na zastupitelský úřad, žalobkyni byl ale vstup odepřen i přes opakované žádosti jejího právního zástupce, který vysvětlil pracovníku zastupitelského úřadu, že žalobkyně je přítomna, aby poskytla osobní součinnost nezbytnou k přijetí a projednání její žádosti. Žalobkyně tedy projevila jasný zájem podat žádost o dlouhodobý pobyt a neexistoval důvod, proč k podání žádosti nebyla využita její osobní přítomnost. K jednání pak byla připravena i zaměstnankyně právního zástupce paní H. D. V., která mohla přispět k odstranění případných nuancí vzniklých při komunikaci mezi zastupitelským úřadem a žalobkyní.

Právní zástupce žalobkyně za této situace přistoupil k podání stížnosti dle § 175 správního řádu a jako přílohu tohoto podání doložil formulář žádosti spolu s dalšími náležitostmi. Tím bylo jednání na zastupitelském úřadu ukončeno a právní zástupce opustil prostory zastupitelského úřadu.

Posléze žalobkyně obdržela v reakci na stížnost vyrozumění o nevyhovění stížnosti a rovněž usnesení o zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání žádosti a usnesení o zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

Žalobkyně v žalobě zdůraznila, že svojí žádost podala na zastupitelském úřadě v souladu s § 42a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. Dle § 169 odst. 16 téhož zákona „*žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit*“. Podle § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb. „*zastupitelský úřad je oprávněn provést kontrolu žádosti a náležitostí předložených k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu; nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže zastupitelský úřad cizinci nedostatky odstranit na místě nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (...)*“. V této souvislosti žalobkyně odkázala na usnesení desátého senátu Nejvyššího správního soudu o postoupení věci rozšířenému senátu ze dne 11. 8. 2016, sp. zn. 10 Azs 153/2016, podle něhož je žalobkyně povinna podat svoji žádost osobně, ovšem této povinnosti odpovídá rovněž její právo tak učinit. Upozornila, že ust. § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb. totiž mj. předpokládá, že zastupitelský úřad pomůže odstranit cizinci na místě vady žádosti.

Žalobkyně dále poukázala na § 34 odst. 1 správního řádu, podle něhož „*zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému*“. Podle žalobkyně definici pojmu osobní podání zákon o pobytu cizinců ani správní řád neobsahuje, ovšem je zřejmé, že v ideálním případě bude takové podání žádosti probíhat za osobní přítomnosti cizince. Tato podmínka byla

v daném případě splněna, přesto zastupitelský úřad nevyužil osobní přítomnosti žalobkyně a odepřel jí vstup na zastupitelský úřad. Žalobkyně uvedla, že je projevem práva na spravedlivý proces obracet se na správní orgán se svými žádostmi zákonným způsobem a nepovolením vstupu na zastupitelský úřad bylo toto právo žalobkyni odepřeno. V daném postupu žalobkyně spatřuje zjevný nezákonný zásah.

Žalobkyně rovněž polemizovala s názorem prvního senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v obdobné věci, podle něhož nemohl být žadatel zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, pokud i přes komplikace, které podání žádosti předcházely, bylo řízení zahájeno. Žalobkyně závěry prvního senátu nepřehlíží, ovšem kloní se spíše k názoru desátého senátu, který odcitovala výše. Současně uvedla, že podáním žádosti nesleduje pouze to, aby bylo řízení zahájeno, ale aby povolení k dlouhodobému pobytu získala. Všechny předpoklady pro to splnila a k zahájení řízení nedošlo pouze z toho důvodu, že jí byl odepřen vstup na zastupitelský úřad.

Žalobkyně také připomněla, že dle judikatury správních soudů není třeba předchozí registrace v systému VISAPOINT v případě žádostí o dlouhodobý pobyt a trvalý pobyt. Žalobkyně nepopírá, že žádost podávala bez registrace v systému VISAPOINT, ovšem podávala ji v úředních hodinách zastupitelského úřadu. Vstup na zastupitelský úřad jí byl odepřen právě z důvodu chybějící registrace v systému VISAPOINT. Ustanovení § 170 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. se však vztahuje toliko na žádosti o dlouhodobá víza, nikoliv na žádost o dlouhodobý pobyt dle § 42a zákona č. 326/1999 Sb. Žalobkyně tedy nebyla povinná využít registraci v systému VISAPOINT a zastupitelský úřad nebyl oprávněn vstup žalobkyni odepřít.

K pasivní legitimaci žalovaných žalobkyně uvedla, že zmíněným usnesením desátého senátu Nejvyššího správního soudu byla věc postoupena rozšířenému senátu i kvůli nejasnostem ohledně žalovaného správního orgánu. Byť se žalobkyně kloní k názoru desátého senátu (a tedy pasivně legitimované je dle jejího názoru Ministerstvo zahraničních věcí), z procesní opatrnosti žaluje jak Ministerstvo zahraničních věcí, tak Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále také „ZÚ Hanoj“).

K tomu poznámka soudu – s ohledem na vývoj judikatury vzala žalobkyně žalobu proti žalovanému Ministerstvu zahraničních věcí podáním ze dne 28. 8. 2017 zpět, soud proto řízení proti tomuto žalovanému usnesením ze dne 7. 9. 2017, č.j. 8A 11/2017-53 zastavil.

K žalobě žalobkyně přiložila své fotografie dokazující, že dne 9. 11. 2016 se dostavila osobně na konzulární oddělení ZÚ Hanoj, potvrzení paní D. H. V., nar. X, a Mgr. M. E., nar. X, že se žalobkyně skutečně dne 9. 11. 2016 osobně na konzulární oddělení ZÚ Hanoj dostavila k podání své žádosti. Připojila rovněž stížnost proti postupu Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji dle ust. § 175 správního řádu ze dne 9. 11. 2016, sdělení-vyřízení stížnosti vedoucí konzulárního oddělení Velvyslanectvím České republiky v Hanoji ze dne 3. 1. 2017, č.j.: 3309/2016-HANOI-V, kde bylo mimo jiné uvedeno, že stížnost nebyla shledána důvodnou a právnímu zástupci žalobkyně byly vráceny originály příloh, které byly ke stížnosti přiloženy, a usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji o zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání a zastavení řízení ze dne 3. 1. 2017, č.j.:3309/2016-HANOI-V, v němž bylo mimo jiné konstatováno, že řízení o žádosti D. T. M. o povolení k dlouhodobému pobytu se dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu pro zjevnou bezpředmětnost zastavuje.

V písemném vyjádření ze dne 29. 6. 2017 Ministerstvo zahraničních věcí České republiky informovalo Městský soud v Praze, že v důsledku vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 7 Azs 227/2016 bylo rozhodnutím ministra zahraničí č.j. 105181/2017-OPL zrušeno usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji č.j. 754/2016-HANOI-II o zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání a v důsledku toho zastaveno řízení. Současně bylo velvyslanectví uloženo žádost o povolení k dlouhodobému pobytu postoupit k dalšímu řízení a rozhodnutí ministerstvu vnitra.

V písemném vyjádření ze dne 12. 7. 2017 Ministerstvo zahraničních věcí České republiky informovalo Městský soud v Praze, že v důsledku vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 7 Azs 227/2016, kterým Nejvyšší správní soud na rozdíl od rozsudků 9 Aps 6/2010 a 6 Azs 242/2014 dospěl k závěru, že zastupitelský úřad není oprávněn vydávat usnesení o zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání a v důsledku toho zastavovat řízení pro zjevnou bezpředmětnost, došlo na základě dohody mezi Ministerstvem vnitra a Ministerstvem zahraničních věcí České republiky k postoupení žádosti žalobkyně na Ministerstvo vnitra.

V písemném vyjádření ze dne 22. 8. 2017 Ministerstvo zahraničních věcí České republiky uvedlo, že považuje žalobu za nedůvodnou. Nesouhlasilo s tvrzením žalobkyně, že předmětné jednání naplňuje znaky nezákonného zásahu ve smyslu ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb. Dle jeho názoru je ve smyslu ust. § 42g zákona č. 326/1999 Sb. k zahájení řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nezbytné splnit podmínku osobního podání žádosti. Tímto osobním podáním se přitom rozumí jednání žadatele, při němž se tento na základě předchozí elektronické registrace v systému Visapoint osobně dostaví ve stanovených úředních hodinách k příslušnému správnímu orgánu a projeví vůli podat žádost zákonem předepsaným způsobem. Žádost se přitom musí řádným způsobem dostat do dispozice zastupitelského úřadu, tedy musí dojít k převzetí úřední osobou pověřenou přijímáním žádostí o uvedené druhy pobytových oprávnění. Žalobkyní navrhovaný postup podání žádosti mimo stanovené úřední hodiny a bez předchozí registrace v systému Visapoint nesplňuje náležitosti řádného podání žádosti, a žalobou napadené jednání tedy podle ministerstva nelze označit za nezákonný zásah.

Dále Ministerstvo zahraničních věcí České republiky tvrdilo, že v daném případě není možné použít § 37 odst. 4 správního řádu. Ustanovení § 169 odst. 16 zákona č. 326/1999 Sb. je třeba chápat jako *lex specialis* ke správnímu řádu, a proto není možné podat žádost technickými prostředky dálkového přístupu a následně ji osobně potvrdit.

K námitce, že se registrace v systému Visapoint vztahuje toliko na žádosti o dlouhodobá víza, zdůraznilo, že účelem ust. § 170 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. je umožnit zastupitelským úřadům zorganizovat práci svých konzulárních úseků s ohledem na omezené kapacity a specifika vyplývající z práce zastupitelských úřadů v různých regionech světa. Z hlediska tohoto účelu je podle ministerstva zcela irelevantní, jaký typ žádosti je zastupitelskému úřadu předkládán. K tomu dále popsalo princip fungování systému Visapoint a uvedlo, že je vždy třeba respektovat úřední hodiny zastupitelského úřadu, které jsou vymezeny pro daný typ žádosti. Tento systém nadto zajišťuje rovný a nediskriminační přístup všech žadatelů k podávání pobytových žádostí. Pokud by žalovaný přistoupil na argumentaci žalobkyně, dopustil by se nezákonného jednání spočívajícího v protěžování jednoho žadatele na úkor jiných. Navrhlo žalobu jako

nedůvodnou zamítnout.

Žalobce ve své replice ze dne 28. 8. 2017 uvedl, že na žalobě trvá a že podanou žalobou nežádá o upuštění od nezákonného zásahu, nýbrž toliko o jeho konstatování.

Při ústním jednání konaném dne 5. 12. 2017 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze přezkoumal postup žalovaného ve věci přijímání žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu a dospěl k závěru, že v tomto případě nelze žalobkyni vyhovět, pokud se domáhá toho, že postup vůči ní byl nezákonným zásahem. Soud především poukazuje na to, že se již nejméně dvakrát žalobou podobného typu zabýval a rozhodl o jejím zamítnutí. Jedná se o rozsudky č.j. 8A 22/2017-47 a č.j. 8A 23/2017-45. V dané věci nebylo tedy důvodu, proč by se měl odchýlit od závěrů učiněných v těchto rozsudcích.

Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52:

I. V řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.), jenž měl spočívat v tom, že pracovník zastupitelského úřadu bránil žadateli v osobním podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, neboť žadatel nebyl pro účely podání žádosti registrován v systému VISAPOINT přidělujícím potenciálním žadatelům o víza termíny k návštěvě daného zastupitelského úřadu za účelem podání žádosti, je žalovaným správním orgánem daný zastupitelský úřad. Místní příslušnost krajského soudu se v takových případech řídí podle sídla Ministerstva zahraničních věcí.

II. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.), jenž měl spočívat v tom, že pracovník zastupitelského úřadu bránil žadateli v osobním podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, neboť žadatel nebyl pro účely podání žádosti registrován v systému VISAPOINT přidělujícím potenciálním žadatelům o víza termíny k návštěvě daného zastupitelského úřadu za účelem podání žádosti, může být důvodná i tehdy, jestliže se dotyčnému žadateli podařilo tuto žádost zastupitelskému úřadu podat tak, že se na ni hledí jako na účinně podanou.

Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále judikoval:

[97] Na jedné straně účinky žádosti "nouzově" podané způsobem, který je obecně vzato nežádoucí, avšak který je jedinou účinnou obranou žadatele před nezákonným jednáním veřejné správy spočívajícím v tom, že mu neposkytne v přiměřené lhůtě možnost podání žádosti postupem zákonem standardně předpokládaným. Zde rozšířený senát konstatuje, že závěry

judikatury o tom, že žádost je za takovýchto podmínek podána účinně, jsou v podmínkách dosavadního jednání veřejné správy zcela správné a jsou jediným alespoň v určité míře účinným nástrojem k ochraně práva žadatelů na to, domáhat se stanoveným postupem svého práva u správního orgánu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Dokud veřejná správa svůj přístup zásadně nezmění, není důvodu na nich cokoli měnit.

[98] Dalším aspektem věci je však samotné nezákonné jednání veřejné správy spočívající v řadě dílčích nezákonných postupů. V první řadě je nezákonným zásahem již samotná nemožnost získat v přiměřené době termín pro osobní podání žádosti; pokud vskutku k takovému stavu dochází, a to ať již jakýmkoli konkrétními mechanismy (tj. za využití systému VISAPPOINT tam, kde zákon k jeho užití zastupitelský úřad opravňuje, i použitím jiných způsobů určení termínu pro osobní podání žádosti tam, kde povinnost předem si sjednat termín podání žádosti nelze žadateli uložit), jde nepochybně o nezákonný zásah zastupitelského úřadu do práva žadatelů na to, aby jejich žádost byla v přiměřené lhůtě přijata a posouzena. Na tuto prvotní nezákonnost navazuje podle poznatků plynoucích z jiných obdobných věcí již řešených Nejvyšším správním soudem jednání konkrétních pracovníků, jímž je žadatelům bráněno podat žádost bez předchozí (fakticky podle tvrzení žadatelů nemožné) registrace v systému VISAPPOINT. Tato jednání mohou podle okolností být rovněž nezákonným zásahem, například již jen proto, že u konkrétního pobytového oprávnění nemusí ze zákona plynout povinnost žadatele předem si sjednat termín podání žádosti uložená mu zastupitelským úřadem, anebo proto, že jsou fakticky pokračováním předchozího šikanózního způsobu využití systému VISAPPOINT ve vztahu k žadatelům o ta pobytová oprávnění, u nichž by požadavek předem si sjednat termín podání žádosti byl přípustný.

[101] Závěrem rozšířený senát opakuje to, co Nejvyšší správní soud vyslovil ve stručnosti již ve shora zmíněném rozsudku čj. 8 As 90/2011-62. Je na veřejné správě, jakým způsobem "technicky" uspořádá vyřizování žádostí o nejrůznější pobytová oprávnění tak, aby byla schopna je za přiměřených nákladů zvládat. Musí však v každém případě umožnit žadatelům takové žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat. Je na veřejné správě, zda ke splnění tohoto úkolu využije informační technologie, vícestupňovou proceduru posuzování žádostí, prvky náhodného výběru, nástroje ekonomické regulace (správní poplatky v citelné výši) anebo kombinaci některých z těchto či jiných nástrojů. Zvolené nástroje však musí být založeny na racionálních a férových pravidlech a umožňovat průběžnou i následnou kontrolu toho, že nejsou zneužívány či používány svévolně.

Městský soud v Praze z podání žalobkyně zjistil, že žalobkyně se na ZÚ Hanoj osobně dostavila ve středu dne 9. 11. 2016 za účelem podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42a zákona č. 326/1999 Sb. Žalobkyně uvedla, že svoji žádost podávala bez registrace v systému VISAPPOINT.

Z žalobkyní předloženého sdělení ZÚ Hanoj ze dne 3. 1. 2017, č.j.: 3309/2016-HANOI-V soud zjistil, že žadatelé o pobytová oprávnění mají možnost podat své žádosti na základě rezervace v systému VISAPPOINT v pondělních úředních hodinách pro tuto agendu a ode dne 25. 10. 2016 také bez jakékoliv rezervace každé úterý a čtvrtky v úředních hodinách určených pro tuto agendu. Platnost této informace potvrdil i zástupce žalovaného při jednání dne 5. 12. 2017.

Městský soud v Praze přezkoumal postup žalovaného ZÚ Hanoj, spočívající v odeprání vstupu žalobkyni dne 9. 11. 2016 na ZÚ Hanoj a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

V dané věci bylo nutno posoudit, zda to, že žalobkyni byl dne 9. 11. 2016 odepřen vstup na ZÚ Hanoj, je ze strany tohoto orgánu nezákonným zásahem či nikoliv. To byl tedy jediný předmět posuzování Městského soudu v Praze. Z citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu lze usoudit na to, že byť podáním žádosti o pobytový titul nějakým jiným způsobem než při osobní návštěvě, je zahájeno řízení o takovém pobytovém titulu, nevylučuje to tedy ani možnost, aby postup zastupitelského úřadu byl hodnocen na základě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem.

Nicméně podle názoru Městského soudu v Praze nelze z citovaného rozsudku zcela nesporně vyvodit, že by jakékoliv odmítnutí žadatele, který se dostaví na zastupitelský úřad se záměrem podat žádost o pobytový titul, a je mu odmítnut přístup, musí vždy být nezákonným zásahem. Nejvyšší správní soud obecně připouští, že přístup žadatelů o pobytové tituly může být nějakým vhodným způsobem regulován, a že to může být i systémem VISAPOINT. Podstatné ale je, aby systém fungoval, a aby umožňoval žadatelům o pobytové tituly se v reálném čase na zastupitelský úřad dostavit a tam osobně, je-li ze zákona vyžadováno osobní podání, žádost podat.

Podle názoru Městského soudu v Praze by tedy nezákonným zásahem nesporně mohlo být jednání, pokud by konkrétní žadatel získal registraci v systému VISAPOINT, dostavil by se v určeném čase k osobnímu podání žádosti a byl odmítnut, tedy nebyl by vůbec vpuštěn na zastupitelský úřad a nebylo by mu tedy umožněno žádost osobně podat. V takovém případě by nebylo sporu o tom, že by se jednalo o nezákonné jednání.

Podle § 170 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění platném do 14. 8. 2017, zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti. Zastupitelský úřad umožní cizinci podání žádosti nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy cizinec o stanovení termínu podání žádosti požádal.

Podle nové právní úpravy zákona o pobytu cizinců, která nabyla účinnosti dnem 15. 8. 2017:

Podle § 169f žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.

Podle § 169h odst. 1 písm. a) žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu je nepřijatelná, jestliže cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem.

Ustanovení § 170 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nestanovilo, že by byl žalovaný oprávněn vyžadovat registraci pro podání žádosti pro konkrétní účel pobytu. Takovýto požadavek nepřinesla ani novela provedená zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

V kontextu s názory vyjádřenými v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, lze usoudit na to, že obecně by bylo nezákonným zásahem i to, pokud by konkrétní žadatel opakovaně usiloval o registraci v systému VISAPPOINT za okolností, že by byl povinen tuto registraci mít, avšak ani na opakovaný pokus by se mu taková registrace nepodařila, tedy nebylo by mu tímto systémem umožněno žádost osobně podat a nezbývalo by mu tak nic jiného, než se pokusit na zastupitelský úřad dostat osobně bez takové registrace. Pokud by v takovém případě bylo prokázáno, že takto jednal a byl neúspěšný, a přesto by nebylo umožněno osobní podání žádosti ze strany zastupitelského úřadu, např. tím, že by mu vůbec nebylo umožněno vstoupit do sídla zastupitelského úřadu, i takový postup by mohl být nezákonný. Nepochybně by pak nezákonným byl postup, pokud by žadatel žádal o pobytový titul v případě, kde zákon o pobytu cizinců nevyžaduje osobní podání, nebo kde není stanovena povinnost registrace v systému VISAPPOINT. V inkriminované věci ale podle názoru soudu žádná z uvedených situací nenastala.

Žalobkyně v podané žalobě konstatovala, že žádost podala v úterý dne 8. 11. 2016 prostřednictvím datové schránky žalovaného a v průvodním dopise k žádosti uvedla, že podání potvrdí osobně ve lhůtě pěti dnů v souladu s ust. § 37 odst. 4 správního řádu. Současně požádala o upuštění od povinnosti osobní účasti ve smyslu § 169 odst. 16 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb. Na zastupitelský úřad se dostavila ve středu 9. 11. 2016. Žalobkyně nepopírá, že žádost podávala bez registrace v systému VISAPPOINT, podávala ji však v úředních hodinách zastupitelského úřadu. Z usnesení ZÚ Hanoj ze dne 3. 1. 2017, č. j.: 3309//2016-HANOI-V, nicméně vyplývá, že žadatelé o pobytová oprávnění mají možnost podat své žádosti buď na základě rezervace v systému VISAPPOINT v pondělních úředních hodinách pro tuto agendu a ode dne 25. 10. 2016 také bez jakékoliv rezervace každé úterý a čtvrtek v úředních hodinách určených pro tuto agendu. Vzhledem k tomu, že dne 9. 11. 2016 byla středa a v té době již platila možnost podat žádost i bez rezervace v úterý a ve čtvrtek v úředních hodinách určených pro tuto agendu, má Městský soud v Praze za to, že pokud se žalobkyně dostavila bez jakékoliv rezervace ve středu dne 9. 11. 2016, tedy mimo jakékoliv úřední hodiny pro vyřizování této agendy, pak se po právu nemůže domáhat toho, aby skutečnost, že jí bylo znemožněno tuto žádost na ZÚ Hanoj v uvedený den osobně podat, byla shledána jako nezákonný zásah žalovaného.

Za těchto okolností musel Městský soud v Praze tedy dospět k závěru, že nebyl splněn ani jeden z předpokladů pro to, aby namítané odepření vstupu žalobkyně na ZÚ Hanoj ve středu dne 9. 11. 2016 mohlo být považováno za nezákonný zásah. Lze tak uzavřít, že pokud se žalobkyně dostavila na zastupitelský úřad k osobnímu podání žádosti ve středu 9. 11. 2016, ač úřední hodiny pro její druh žádosti (povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb.) byly v té době žalovaným stanoveny na úterý a čtvrtek (žádosti bez registrace v systému VISAPPOINT), pak se domáhala vstupu do budovy Velvyslanectví České republiky v

Hanoji v době/úředních hodinách, které nebyly žalovaným pro podávání tohoto typu pobytového povolení určeny. Žalobkyně se tak nemůže domáhat ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím v odepření vstupu dne 9. 11. 2016 na Zastupitelský úřad ČR v Hanoji žalovaným.

Vzhledem ke shora uvedenému Městský soud v Praze podle ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. podanou žalobu zamítl, neboť ji shledal nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5 prosince 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

J. V.